



## Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șasea)

8 octombrie 2020\*

„Trimitere preliminară – Articolele 49 și 63 TFUE – Libertatea de stabilire – Libera circulație a capitalurilor – Stabilirea venitului impozabil al societăților – Persoane care se află într-o situație de interdependență – Avantaj neobișnuit acordat de o sucursală rezidentă unei societăți nerezidente – Rectificare a veniturilor impozabile ale sucursalei unei societăți nerezidente – Nerectificarea veniturilor impozabile în cazul unui avantaj identic acordat unei societăți rezidente de sucursala acesteia – Principiul liberei concurențe – Restricție privind libertatea de stabilire – Justificare – Repartizare echilibrată a competenței de impozitare între statele membre – Proportionalitate”

În cauza C-558/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Tribunalul Cluj (România), prin decizia din 3 iulie 2019, primită de Curte la 23 iulie 2019, în procedura

**Impresa Pizzarotti & C SPA Italia Sucursala Cluj**

împotriva

**Agenției Naționale de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili,**

CURTEA (Camera a șasea),

compusă din domnul L. Bay Larsen, președinte de cameră, și domnii M. Safjan și N. Jääskinen (raportor), judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Impresa Pizzarotti & C SPA Italia Sucursala Cluj, de L. I. Budușan, avocată;
- pentru guvernul român, inițial de C.-R. Canțar, E. Gane și A. Rotăreanu, ulterior de E. Gane și A. Rotăreanu, în calitate de agenți;
- pentru guvernul ceh, de M. Smolek, J. Vlácil și J. Očková, în calitate de agenți;
- pentru guvernul german, de J. Möller și R. Kanitz, în calitate de agenți;

\* Limba de procedură: româna.

- pentru guvernul elen, de M. Tassopoulou și A. Magrippi, în calitate de agenți;
  - pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de E. De Bonis, avvocato dello Stato;
  - pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, în calitate de agent;
  - pentru Comisia Europeană, de W. Roels și A. Armenia, în calitate de agenți,
- având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatei generale, pronunță prezenta

### Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 49 și 63 TFUE.
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Impresa Pizzarotti & C SPA Italia Sucursala Cluj (denumită în continuare „Impresa Pizzarotti”), pe de o parte, și Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili (România, denumită în continuare „autoritatea fiscală”), pe de altă parte, în legătură cu anularea unui act administrativ fiscal emis de această autoritate, precum și a deciziei de impunere întocmite pe baza actului menționat.

### Dreptul român

- 3 Articolul 7 din Legea nr. 571 din 22 decembrie 2003 privind Codul fiscal (*Monitorul Oficial al României*, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003), în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumită în continuare „Codul fiscal”), prevede:

„În înțelesul prezentului cod, cu excepția titlului VI, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

[...]

20. persoană – orice persoană fizică sau juridică;

21. persoane afiliate – o persoană este afiliată cu altă persoană dacă relația dintre ele este definită de cel puțin unul dintre următoarele cazuri:

[...]

- c) o persoană juridică este afiliată cu altă persoană juridică dacă cel puțin:
  - (i) prima persoană juridică deține, în mod direct sau indirect, inclusiv deținerile persoanelor afiliate, minimum 25 % din valoarea/numărul titlurilor de participare sau al drepturilor de vot la cealaltă persoană juridică ori dacă controlează persoana juridică;
  - (ii) a doua persoană juridică deține, în mod direct sau indirect, inclusiv deținerile persoanelor afiliate, minimum 25 % din valoarea/numărul titlurilor de participare sau al drepturilor de vot la prima persoană juridică;
  - (iii) o persoană juridică terță deține, în mod direct sau indirect, inclusiv deținerile persoanelor afiliate, minimum 25 % din valoarea/numărul titlurilor de participare sau al drepturilor de vot atât la prima persoană juridică, cât și la cea de a doua.

[...]

32. transfer – orice vânzare, cesiune sau înstrăinare a dreptului de proprietate, schimbul unui drept de proprietate cu servicii ori cu un alt drept de proprietate, precum și transferul masei patrimoniale fiduciare în cadrul operațiunii de fiducie potrivit Codului civil.”

4 Articolul 11 alineatul (2) din acest cod prevede:

„În cadrul unei tranzacții între persoane române și persoane nerezidente afiliate, precum și între persoane române afiliate, autoritățile fiscale pot ajusta suma venitului sau a cheltuielii oricăreia dintre persoane, după cum este necesar, pentru a reflecta prețul de piață al bunurilor sau al serviciilor furnizate în cadrul tranzacției. La stabilirea prețului de piață al tranzacțiilor între persoane afiliate se folosește cea mai adecvată dintre următoarele metode: [...]”

5 Articolul 29 alineatul (3) din codul menționat are următorul cuprins:

„Profitul impozabil al sediului permanent se determină prin tratarea acestuia ca persoană separată și prin utilizarea regulilor prețurilor de transfer la stabilirea prețului de piață al unui transfer făcut între persoana juridică străină și sediul său permanent. Atunci când sediul permanent nu deține o factură pentru cheltuielile alocate lui de către sediul său principal, celelalte documente justificative trebuie să includă dovezi privind suportarea efectivă a costurilor și alocarea rezonabilă a acestor costuri către sediul permanent utilizând regulile prețurilor de transfer.”

### **Litigiul principal și întrebarea preliminară**

- 6 Impresa Pizzarotti este sucursala română a SC Impresa Pizzarotti & C SPA Italia (denumită în continuare „Pizzarotti Italia”), cu sediul în Italia.
- 7 Între 29 iulie 2016 și 11 septembrie 2017, organele de inspecție ale autorității fiscale au efectuat verificări la Impresa Pizzarotti, în calitatea sa de persoană supusă la plata impozitului pe profit, în cursul cărora s-a constatat că această sucursală a încheiat, în calitate de împrumutător, două contracte de împrumut cu societatea sa mamă, Pizzarotti Italia: un contract din data de 6 februarie 2012, având ca obiect suma de 11 400 000 de euro, și un contract din data de 9 martie 2012, având ca obiect suma de 2 300 000 de euro.
- 8 Din decizia de trimitere reiese că aceste sume fuseseră împrumutate pentru o perioadă inițială de un an, care putea fi prelungită prin act adițional, că acele contracte de împrumut nu conțineau nicio clauză referitoare la perceperea de dobânzi de către Impresa Pizzarotti și că, deși la data de 1 ianuarie 2013 suma rămasă de rambursat era de 11 250 000 de euro, la data de 9 aprilie 2014 cele două împrumuturi fuseseră rambursate integral.
- 9 Astfel, ținând seama de articolul 11 alineatul (2) din Codul fiscal, care prevede că tranzacțiile efectuate între persoane române și persoane nerezidente afiliate sunt supuse normelor în materie de prețuri de transfer, și de articolul 29 alineatul (3) din acest cod, potrivit căruia noțiunea de „persoane române” acoperă o sucursală care este sediul permanent al unei persoane nerezidente, autoritatea fiscală a estimat că Impresa Pizzarotti, societate reclamantă în litigiul principal, trebuia să fie considerată drept o persoană afiliată societății Pizzarotti Italia și că rata dobânzii la respectivele împrumuturi ar fi trebuit să fie stabilită la prețul de piață, în conformitate cu normele în materie de prețuri de transfer, ca și cum ar fi fost realizate în condiții de concurență normale.

- 10 În consecință, la 20 septembrie 2017, pe baza raportului de inspecție fiscală din aceeași zi, autoritatea fiscală a emis o decizie de impunere prin care a stabilit în sarcina Impresa Pizzarotti un impozit suplimentar în cuantum de 297 141,92 lei românești (RON) (aproximativ 72 400 de euro) și o majorare a bazei de impozitare în valoare de 1 857 137 RON (aproximativ 452 595 de euro).
- 11 Prin decizia din 23 noiembrie 2017, autoritatea fiscală a respins ca nefondată contestația formulată de Impresa Pizzarotti împotriva acestei decizii de impunere.
- 12 Prin urmare, aceasta din urmă a sesizat instanța de trimitere, Tribunalul Cluj (România), cu o cerere de anulare a deciziei din 23 noiembrie 2017, precum și a deciziei de impunere din 20 septembrie 2017.
- 13 În cadrul litigiului principal, Impresa Pizzarotti arată în esență că dispozițiile naționale invocate de autoritatea fiscală încalcă articolele 49 și 63 TFUE, în măsura în care acestea prevăd că transferurile de fonduri între o sucursală stabilită într-un stat membru și societatea sa mamă stabilită într-un alt stat membru reprezintă operațiuni susceptibile de a fi supuse normelor în materia prețurilor de transfer, în timp ce normele respective nu sunt aplicabile dacă sucursala și societatea sa mamă sunt stabilite în același stat membru.
- 14 În aceste condiții, Tribunalul Cluj a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Se opun articolul 49 și articolul 63 [TFUE] unor reglementări naționale ca [articolul 11 alineatul (2) și articolul 29 alineatul (3) din Codul fiscal], care prevăd posibilitatea de a se recalifica un transfer bancar de resurse bănești de la o sucursală rezidentă într-un stat membru către societatea-mamă rezidentă într-un alt stat membru drept o operațiune generatoare de venituri, cu consecința obligativității aplicării regulilor prețurilor de transfer, în condițiile în care, dacă aceeași operațiune ar fi avut loc între o sucursală și o societate-mamă, ambele rezidente în același stat membru, aceasta nu ar fi putut fi recalificată în aceeași manieră, iar regulile prețurilor de transfer nu s-ar fi aplicat?”

### **Cu privire la întrebarea preliminară**

- 15 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolele 49 și 63 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări a unui stat membru în temeiul căreia un transfer de fonduri efectuat de o sucursală rezidentă în favoarea societății sale mamă stabilite într-un alt stat membru poate fi calificat drept „operațiune generatoare de venituri”, astfel încât aplicarea normelor în materie de prețuri de transfer devine obligatorie, în timp ce, dacă aceeași operațiune ar fi fost efectuată între o sucursală și o societate-mamă stabilite ambele în același stat membru, nu ar fi fost calificată astfel, iar normele menționate nu s-ar fi aplicat.
- 16 În această privință, reiese din dosarul prezentat Curții că Codul fiscal prevede norme de rectificare a bazei de impozitare, referitoare la „prețurile de transfer”, destinate să evite ca societățile rezidente să furnizeze produse sau servicii unor societăți nerezidente la un preț subevaluat sau gratuit, reducând astfel venitul lor impozabil în România.
- 17 Întrucât instanța de trimitere se referă, în întrebarea adresată, atât la libertatea de stabilire, cât și la libera circulație a capitalurilor, consacrate la articolele 49 și, respectiv, 63 TFUE, trebuie amintit, cu titlu introductiv, că înființarea și deținerea totală de către o persoană fizică sau juridică stabilită într-un stat membru a unui sediu permanent, precum o sucursală, situat într-un alt stat membru intră în domeniul de aplicare material al articolului 49 TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 mai 2008, Lidl Belgium, C-414/06, EU:C:2008:278, punctul 15, și Hotărârea din 15 septembrie 2011, Dickinger și Ömer, C-347/09, EU:C:2011:582, punctul 35).

- 18 În speță, litigiul principal privește impactul reglementării naționale asupra tratamentului fiscal al unui transfer de fonduri între o sucursală stabilită în România și societatea sa mamă stabilită într-un alt stat membru.
- 19 Presupunând că regimul fiscal în discuție în litigiul principal ar avea efecte restrictive asupra liberei circulații a capitalurilor, astfel de efecte ar fi urmarea inevitabilă a unui eventual obstacol în calea libertății de stabilire și nu justifică o analiză a regimului fiscal respectiv în raport cu articolul 63 TFUE (a se vedea prin analogie Hotărârea din 15 mai 2008, Lidl Belgium, C-414/06, EU:C:2008:278, punctul 16 și jurisprudența citată).
- 20 În aceste condiții, reglementarea națională în discuție în litigiul principal trebuie examinată numai în raport cu dispozițiile referitoare la libertatea de stabilire din Tratatul FUE.
- 21 Astfel, trebuie amintit că libertatea de stabilire pe care articolul 49 TFUE o recunoaște resortisanților Uniunii Europene cuprinde, potrivit articolului 54 TFUE, în ceea ce privește societățile constituite în conformitate cu legislația unui stat membru și având sediul social, administrația centrală sau locul principal de desfășurare a activității în cadrul Uniunii, dreptul de a-și desfășura activitatea într-un alt stat membru prin intermediul unei filiale, al unei sucursale sau al unei agenții (Hotărârea din 14 decembrie 2006, Denkavit Internationaal și Denkavit France, C-170/05, EU:C:2006:783, punctul 20, precum și Hotărârea din 21 decembrie 2016, Masco Denmark și Damixa, C-593/14, EU:C:2016:984, punctul 23 și jurisprudența citată).
- 22 Eliminarea restricțiilor privind libertatea de stabilire vizează restricțiile privind înființarea de agenții, sucursale sau filiale de către resortisanții unui stat membru stabiliți pe teritoriul altui stat membru (Hotărârea din 14 decembrie 2006, Denkavit Internationaal și Denkavit France, C-170/05, EU:C:2006:783, punctul 21).
- 23 În ceea ce privește societățile, trebuie arătat de asemenea că sediul acestora, în sensul articolului 54 TFUE, servește, la fel ca cetățenia în cazul persoanelor fizice, la stabilirea legăturii acestora cu ordinea juridică a unui stat membru. A admite că statul membru în care este stabilită sucursala rezidentă poate să aplice în mod liber un tratament diferit sucursalei respective pentru simplul fapt că sediul societății sale mamă este situat într-un alt stat membru ar goli articolul 49 TFUE de conținut. Libertatea de stabilire urmărește astfel să garanteze beneficiul tratamentului național în statul membru gazdă al sucursalei prin interzicerea oricărei discriminări, chiar minime, întemeiate pe locul în care se află sediul societăților (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 decembrie 2006, Denkavit Internationaal și Denkavit France, C-170/05, EU:C:2006:783, punctul 22, precum și jurisprudența citată).
- 24 În acest cadru, trebuie amintit de asemenea că, astfel cum Curtea a statuat deja, constituie o restricție privind libertatea de stabilire o reglementare națională potrivit căreia avantajele neobișnuite sau gratuite acordate de o societate rezidentă unei societăți care se află în raport de interdependență cu aceasta se adaugă la profitul propriu al primei societăți numai dacă societatea beneficiară este stabilită într-un alt stat membru (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 ianuarie 2010, SGI, C-311/08, EU:C:2010:26, punctele 42-45).
- 25 În speță, astfel cum a arătat instanța de trimitere, Codul fiscal nu tratează sucursalele ca persoane distincte decât atunci când acestea sunt un sediu permanent al unei persoane juridice nerezidente, astfel încât veniturile unei sucursale nu sunt rectificate, în conformitate cu normele privind prețurile de transfer, decât dacă societatea-mamă este stabilită într-un alt stat membru. Dacă, în schimb, sucursala și societatea-mamă sunt stabilite în România, nu se efectuează nicio rectificare a veniturilor.
- 26 Rezultă din aceasta că o sucursală a unei societăți nerezidente, precum Impresa Pizzarotti, beneficiază de un tratament mai puțin favorabil decât cel de care ar beneficia sucursala unei societăți rezidente care realizează tranzacții similare cu societatea sa mamă.

- 27 În aceste condiții, trebuie să se constate că o asemenea diferență de tratament fiscal al sucursalelor, în funcție de locul în care au sediul societățile lor mamă cu care au fost încheiate tranzacții caracterizate prin condiții care ar fi neobișnuite între terți, poate constitui o restricție privind libertatea de stabilire, în sensul articolului 49 TFUE. Astfel, societatea-mamă ar putea fi determinată să renunțe la achiziționarea, la înființarea sau la menținerea unei filiale în alt stat membru decât statul membru în care are reședința, ca urmare a sarcinii fiscale aferente, într-o situație transfrontalieră, acordării unor condiții care ar fi neobișnuite între terți (a se vedea în acest sens Hotărârea din 31 mai 2018, Hornbach-Baumarkt, C-382/16, EU:C:2018:366, punctul 35).
- 28 În temeiul unei jurisprudențe constante a Curții, o măsură fiscală care poate împiedica libertatea de stabilire consacrată la articolul 49 TFUE nu poate fi admisă decât dacă privește situații care nu sunt comparabile în mod obiectiv sau dacă poate fi justificată de motive imperative de interes general recunoscute de dreptul Uniunii. În plus, în acest caz, trebuie ca aceasta să fie de natură să asigure realizarea obiectivului în cauză și să nu depășească ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv (Hotărârea din 31 mai 2018, Hornbach-Baumarkt, C-382/16, EU:C:2018:366, punctul 36).
- 29 Din dosarul prezentat Curții reiese că normele în materie de prețuri de transfer prevăzute de Codul fiscal au ca obiect să evite ca baza de impozitare în statul de reședință al sediului permanent al unei societăți nerezidente să fie diminuată ca urmare a operațiunilor efectuate de acest sediu permanent cu societatea sa mamă, care nu ar fi conforme cu condițiile de piață.
- 30 În această privință, Curtea a statuat că necesitatea de a garanta o repartizare echilibrată a competenței de impozitare între statele membre poate fi de natură să justifice o diferență de tratament atunci când regimul examinat urmărește prevenirea unor comportamente de natură să compromită dreptul unui stat membru de a-și exercita competența fiscală în legătură cu activitățile realizate pe teritoriul său (Hotărârea din 31 mai 2018, Hornbach-Baumarkt, C-382/16, EU:C:2018:366, punctul 43).
- 31 În speță, toate părțile care au prezentat observații Curții, cu excepția Impresa Pizzarotti, consideră că restricția privind libertatea de stabilire instituită de legislația română în discuție în litigiul principal este justificată de necesitatea de a garanta o repartizare echilibrată a competenței de impozitare între statele membre, ceea ce constituie, astfel cum reiese din cuprinsul punctului precedent, un motiv imperativ de interes general.
- 32 Or, trebuie să se constate că a permite sucursalelor societăților nerezidente să transfere profitul lor sub forma unor avantaje neobișnuite sau gratuite către societățile lor mamă ar risca să compromită repartizarea echilibrată a competenței de impozitare între statele membre. Aceasta ar putea să compromită chiar sistemul repartizării competenței de impozitare între statele membre, deoarece statul membru al sucursalei care acordă avantaje neobișnuite sau gratuite ar fi obligat să renunțe la dreptul său de a impozita, în calitate de stat de reședință al acestui sediu permanent, veniturile acesteia în favoarea, eventual, a statului membru în care își are sediul societatea-mamă beneficiară (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 ianuarie 2010, SGI, C-311/08, EU:C:2010:26, punctul 63).
- 33 Întrucât prevede impozitarea sediului permanent pe baza quantumului presupus al remunerației pentru avantajul acordat fără contraprestație societății-mamă, pentru a se lua în considerare quantumul pe care acest sediu permanent ar fi trebuit să îl declare cu titlu de profit al său dacă tranzacția ar fi fost încheiată în conformitate cu condițiile pieței, reglementarea în discuție în litigiul principal permite, așadar, României să își exercite competența fiscală în legătură cu activitățile realizate pe teritoriul său.
- 34 Prin urmare, este necesar să se considere că o reglementare națională precum cea în discuție în litigiul principal, care urmărește să împiedice ca profitul generat în statul membru în cauză să fie transferat – fără a fi impozitat – în afara jurisdicției fiscale a acestuia din urmă prin intermediul unor tranzacții care nu ar fi conforme cu condițiile pieței, este de natură să garanteze menținerea repartizării competenței fiscale între statele membre.

- 35 În aceste condiții, în al treilea rând, trebuie să se verifice dacă o reglementare precum cea în discuție în litigiul principal nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului urmărit.
- 36 În această privință, trebuie arătat că o legislație națională care se bazează pe analiza unor elemente obiective și verificabile pentru a stabili dacă o operațiune prezintă caracterul unui aranjament artificial realizat în scopuri fiscale trebuie să se considere că nu depășește ceea ce este necesar pentru a atinge obiectivele privind necesitatea de a garanta repartizarea echilibrată a competenței de impozitare între statele membre și necesitatea de a preveni evaziunea fiscală atunci când, în primul rând, în fiecare caz în care există bănuiala că o operațiune depășește ceea ce ar fi convenit societățile vizate în condiții de concurență deplină, contribuabilul are posibilitatea, fără a fi supus unor constrângeri administrative excesive, de a prezenta elemente referitoare la eventualele rațiuni comerciale pentru care a fost încheiată această tranzacție. În al doilea rând, atunci când verificarea unor astfel de elemente conduce la concluzia că tranzacția în discuție depășește ceea ce ar fi convenit societățile vizate în condiții de concurență deplină, măsura fiscală corectoare trebuie să se limiteze la partea care depășește ceea ce s-ar fi convenit în lipsa unei situații de interdependență între acestea (Hotărârea din 21 ianuarie 2010, SGI, C-311/08, EU:C:2010:26, punctele 71 și 72).
- 37 În speță, din dosarul prezentat Curții pare să reiasă că, în conformitate cu dispozițiile naționale aplicabile litigiului principal, ajustarea venitului impusă de articolul 29 alineatul (3) din Codul fiscal privește numai diferența dintre prețul de piață al tranzacției în cauză, care ar fi prevalat în condiții de concurență deplină, și cel aplicat în mod concret de părți. De asemenea, contribuabilul ar avea întotdeauna posibilitatea de a dovedi că existau motive obiective ca tranzacția să fie încheiată la un preț care nu reflectă prețul de piață.
- 38 Astfel, sub rezerva verificării de către instanța de trimitere, rezultă că reglementarea română în discuție în litigiul principal nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului legitim care stă la baza acesteia.
- 39 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 49 TFUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune, în principiu, unei reglementări a unui stat membru în temeiul căreia un transfer de fonduri efectuat de o sucursală rezidentă în favoarea societății sale mamă stabilite într-un alt stat membru poate fi recalificat drept „operațiune generatoare de venituri”, astfel încât aplicarea normelor în materie de prețuri de transfer devine obligatorie, în timp ce, dacă aceeași operațiune ar fi fost efectuată între o sucursală și o societate-mamă stabilite ambele în același stat membru, aceasta nu ar fi fost calificată astfel, iar normele menționate nu s-ar fi aplicat.

### **Cu privire la cheltuielile de judecată**

- 40 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șasea) declară:

**Articolul 49 TFUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune, în principiu, unei reglementări a unui stat membru în temeiul căreia un transfer de fonduri efectuat de o sucursală rezidentă în favoarea societății sale mamă stabilite într-un alt stat membru poate fi recalificat drept „operațiune generatoare de venituri”, astfel încât aplicarea normelor în materie de prețuri de transfer devine obligatorie, în timp ce, dacă aceeași operațiune ar fi fost efectuată între o sucursală și o societate-mamă stabilite ambele în același stat membru, aceasta nu ar fi fost calificată astfel, iar normele menționate nu s-ar fi aplicat.**

Bay Larsen

Safjan

Jääskinen

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 8 octombrie 2020.

Grefier  
A. Calot Escobar

Președintele Camerei a șasea  
L. Bay Larsen